

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 5679/97

בפני: כבוד השופטת ט' שטרסברג-כהן
כבוד השופט י' טירקל
כבוד השופט י' גולדברג

המערערת: קרנית - קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים

נגד

המשיבים: 1. משה סבן
2. דוד סבן
3. יגאל חורי
4. חנה סבן
5. כלל חברה לביטוח בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט
המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 18.8.97
בת.א. 320/92 שניתנה על ידי כבוד
סגן הנשיא מ' טלגם

תאריך הישיבה: כ"ו אדר תשנ"ח (24.3.98)

בשם המערערת: עו"ד בלגה

בשם המשיב 1: עו"ד רענן דהרי
בשם המשיבים 2 ו-4: עו"ד שלי אסא
בשם המשיבים 3 ו-5: עו"ד קרינסקי

פסק דין

השופטת ט' שטרסברג-כהן:

1. ענין לנו בעובד (להלן, הנפגע), שהועמד לרשותו קטנוע של מעבידיו, שהם בעלי הקטנוע, הן לצרכי עבודתו כמחלק עיתונים והן לשמוש פרטי. הוא נפגע בתאונת דרכים, והסתבר, שבעת התאונה הבטוח שנערך על ידי בעלי הקטנוע, לא כסה את שמושו של הנפגע בקטנוע, שכן, בתעודת הבטוח שהוצאה, נרשמו שמותיהם של שני נהגים אחרים.

2. בית המשפט המחוזי קבע, כי בנסיבות המקרה שלפניו, התקיימו הוראות סעיף 7א לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים התשל"ה-1975 (להלן החוק) ולפיכך זכאי הנפגע לפיצויים מ"קרנית". על כך הוגשה

בקשת רשות ערעור על ידי קרנית וערעור על ידי בעלי הקטנוע אליהם שלחה קרנית הודעת צד שלישי, שטרם נידונה.

3. נתחיל בערעורם של בעלי הקטנוע: בפסק-הדין לא הוטל עליהם כל חיוב. השופט קמא אמנם הזכיר אותם במהלך פסק-הדין, בתארו את השתלשלות הדברים, אולם הם אינם נזכרים כלל בחלק האופרטיבי של פסק-הדין, בו הוטלה חבות על קרנית בלבד. כנראה שהדבר נבע מכך שההודעה לצד שלישי טרם נידונה.

4. היום, בעת הדיון לפנינו, הוגשה לנו החלטה שניתנה כשלושה חדשים לאחר פסק-הדין, ולאחר שהוגש ערעורם של בעלי הקטנוע. החלטה זו מתקנת את פסק-הדין ובה חוייבו בעלי הקטנוע באופן ישיר כלפי הנפגע, יחד ולחוד עם קרנית. על החלטה זו לא הוגש ערעור ולא בקשת רשות ערעור (ואין אנו מחווים דעה באשר להליך בו צריך היה לנקוט אם רצו לתקוף את ההחלטה). על כל פנים, החלטה זו איננה חלק מההתדיינות שבפנינו ולפיכך לא נתייחס אליה.

ברור איפוא, כי אין מקום לערעור 6088/97 שהוגש על ידי בעלי הקטנוע על פסק הדין, ודינו להידחות.

5. אשר לבקשת רשות הערעור שהגישה קרנית, אכן, הצדדים העלו טענות משפטיות נכבדות לענין פרשנותו של סעיף 7א לחוק, אולם אין אנו צריכים להדרש להן. בנסיבותיו המיוחדות של המקרה שלפנינו, לאור קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא, היה יסוד למסקנתו שהנפגע לא ידע ולא היה סביר שידע, כי הבטוח שנעשה, אינו מכסה אותו. בהקשר זה מקובלים עלינו הנמוקים שפרט בית משפט קמא בסעיף 5 לפסק דינו. לפיכך, חלות על המקרה הוראות סעיף 7א לחוק, כפי שקבע השופט המלומד.

6. אשר כל כן, הבקשה נדחת. המבקשת תשלם למשיב 1 הוצאות בסכום של 10,000 ש"ח, ולמשיבם 3 ו-5 יחד, הוצאות בסכום של 10,000 ש"ח.

ניתן היום, כ"ו באדר תשנ"ח (24.3.98).

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
J08.97056790